

Hvordan Gud hjælp sit folk

Skriftsteder: 2 Mos. 7, 14–25; kap. 8–11.

Hjælp til studiet: Patriarker og Profeter, s. 132–136; Fra Bibelens Skatkammer, bind 2, s. 106–114.

Lektiens hovedtanke: Gud er altid med os, når vi er i vanskeligheder.

Særlig for forældre

Denne lektie viser på en glimrende måde, hvordan Gud har omsorg for sit folk, når de er i vanskeligheder.

Speciel sang: Om Guds kærlighed og omsorg.

Søndag: Lad barnet lave en tegning med en flod midt i det hele. Lad det derefter farve floden rød, så det ser ud som blod. Udenadsvers Lektien

Mandag: Tal om hvilken skade fluer kan gøre – de kan føre snavs og smitte med sig. Det er derfor, vi prøver at holde fluerne væk fra vort hjem, dække maden til om sommeren, osv. Udenadsvers Lektien

Tirsdag: Hjælp barnet til at forstå, hvilken skade haglvejr kan gøre. Små isklumper fra køleskabet kan godt give en forestilling om hagl, lige med undtagelse af faconen. Forklar at haglen i Ægypten måske var endnu større. Når den falder fra en stor højde, kan den ødelægge mange ting. Tegn et billede hvor det tordner og lyner. Udenadsvers Lektien

Onsdag: Lad om muligt barnet finde en græshoppe. (Et billede kan også bruges, hvis det ikke er til at få fat på det levende insekt). Vis de stærke kindbakker og forklar, at en hel sværm af græshopper kan gøre stor skade på afgrøderne i løbet af meget kort tid. Udenadsvers Lektien

Torsdag: Hjælp barnet med at lave et billede af to huse – det ene sort for at repræsentere ægypternes huse, det andet lyst til at repræsentere israelitternes huse. Eller klip to huse ud – det ene af hvidt og det andet af sort papir. Udenadsvers Lektien

Fredag: Lav et optrin med Moses foran Farao. Barnet vil sikkert gerne være Farao. Byt derefter roller.

Udenadsvers Lektien

Læs beretningen igen: 2 Mos. 7, 14–25; kap. 8.

Udenadsvers: „Der times dig intet ondt, dit telt kommer plage ej nær.“ Sl. 91, 10.

Lektien

Dorthe var i vanskeligheder. Og det var slet ikke hendes egen skyld. Dorthe skulle nemlig passe på kyllingerne. Mor ville ikke have dem til at gå i haven, medens hun gjorde rent i deres indelukke. Det gik også udmærket, indtil Snooby, deres lille hund, kom løbende ind på gårdspladsen. Da Snooby så, at kyllingerne var ude af deres indelukke, syntes han, det var en god ide at lege lidt med dem. Han løb først efter en kylling og så efter en anden, indtil kyllingerne var spredt over hele gårdspladsen.

„Nej, nej, Snooby!“ råbte Dorthe. Men den ivrige hvalp hørte slet ikke efter. Han fortsatte bare med at løbe efter kyllingerne.

Så kom Dorthe i tanke om noget, hun og mor havde talt om den samme morgen. Gud vil hjælpe os, når vi er i vanskeligheder. Derfor så Dorthe op mod himmelen og sagde: „Kære Jesus, jeg er i vanskeligheder. Vil du ikke nok hjælpe mig!“ Og Jesus hørte Dorthes bøn. Snooby hørte en anden hund gø og løb af sted for at se, hvad den anden hund havde for. Dorthe huskede at sige tak til Gud.

Israels børn var også i vanskeligheder. Farao ville ikke lade dem rejse ud for at tilbede Gud i ørkenen. De bad også til Jesus, ligesom Dorthe gjorde. Og han hørte dem. Men først måtte han lære Farao en lektie. Farao kendte ikke Gud og ville ikke lade israelitterne rejse. Derfor måtte Gud vise ham, at han var mægtigere end kong Farao.

Han befalede Moses og Aron at gå ned til floden næste morgen. Der skulle de finde Farao. De skulle fortælle ham noget. Da Farao kom ned til floden, fortalte de ham, at hvis han ikke ville lade folket rejse, ville vandet blive til blod. Farao ville ikke høre på det. Så rakte Aron sin stav ud over floden, og vandet blev til blod. Kunne du tænke dig at bade i blod? Det var nemlig i den flod, kongen plejede at bade. Farao blev vred, men han ville stadig ikke lade folket rejse.

Så sendte Gud flere vanskeligheder. Nu kom der frøer. Ikke bare en eller to, åh nej! Alle vegne var der frøer – i husene, i sengene, i køkkenet, ja selv i dejen, man skulle bage brød af. Men da frøerne forsvandt igen, måtte Israels børn stadig ikke rejse. Farao ville ikke give dem lov.

Dernæst sendte Gud myg til at plage dem. Alt, hvad Aron havde at gøre, var at række sin stav ud og slå på støvet på jorden med den, og straks var der myg alle vegne – på dyrene, på Farao, på hans børn og tjenestefolk. Myg er små insekter der sætter sig på mennesker og borer sig ned i håret, ind under tøjet, ja over det hele. De

får det til at klø. Der var myg over hele Ægypten. Det kløede på alle ægypterne. Det kløede lige så meget på Faraos som på de andre ægyptere, men han ville alligevel ikke lade israelitterne rejse.

Så kom der bremsere. Ikke bare nogle få bremsere, men der var mange millioner af dem. Der var helt sort af bremsere. Men Gud lod ikke bremserne gøre nogen skade hos Israels børn. Plagerne kom ikke til Gosens land, hvor Guds folk boede. Han beskyttede dem. Alle ægypterne smækkede bremsere og prøvede at slippe fri for dem. Men de kunne ikke. Alle vegne var der bremsere. Men Faraos var stædig. Han sagde, at Israels børn ikke måtte rejse.

Så blev ægypternes dyr syge og døde. Så blev menneskene også syge, de fik store bylder, som gjorde meget ondt. Men de kom kun på ægypterne. Gud beskyttede sit folk. Men Faraos ville stadigvæk ikke lade Moses føre Israels børn ud.

Så sendte Gud flere vanskeligheder. Der kom en vældig storm med store hagl. Haglen ødelagde alt, hvad der voksede på marken, som ellers var færdigt til høsten, og den dræbte dyr og mennesker. Så kom der en mængde store græshopper. De dækkede markerne. De åd alt, hvad der var tilbage af grønt.

Men dette var stadig ikke nok. Selv da Faraos tjenere tiggede kongen om at lade hebræerne rejse, ville han ikke høre. Og så kom der flere vanskeligheder. Gud sendte mørke i tre dage. Det var så mørkt, at menneskene ikke kunne se hinanden. Så sendte Faraos bud efter Moses og Aron. „Tag så jeres folk og rejs!“ befalede han. Men da mørket var forsvundet, ombestemte Faraos sig igen.

Israels børn var i sikkerhed for de fleste af disse plager. Bremserne kom ikke ind i deres huse. Deres dyr døde ikke. Græshopperne åd ikke deres mad. Der var lyst i deres huse, da der var mørke over Ægypten. Alt dette minder mig om vort udenadsvers. Det siger: „Der times dig intet ondt, dit telt kommer plage ej nær.“ Sl. 91, 10.

En plage er noget ondt, der skaffer menneskene store problemer. Der var kommet mange plager over Faraos og hans folk. Men Gud passede på sine lydige børn. Han passer også på dig og mig. Hvordan var det, han hjalp Dorthe?

